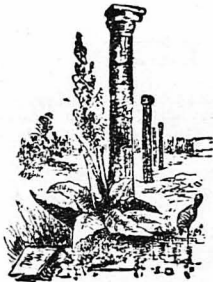

ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΣΤΟΝ ΝΤ' ΑΝΝΟΥΝΤΣΙΟ

|| Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ ΠΟΙΗΤΗΣ ||

Ο ποιητής της τρέλλας και του έρωτος που ζει σάν μοναχός. Όπου ό ντ' Αννούντσιο επισκέπτεται τόν 'Αδη, όπως ό 'Ουρεβός. Πά, έμενε μοι όρθάλλος. Στο έρημητήριό της λίμνης τού Γκάρντ. 'Η περίεργη ζωή τού ποιητού. Κοιμάται την ημέρα και ξυπνάει τά μεσάνυχτα. Ο κηπουρός και ό καμνιερής που ζουνταί... Βρυγίλιος και Δαντής! Τά κρημερά φαγητά 'ου, τά όψια δέν... τρώει. Τά άουλόγια και τρέλλα τού έξουα. Ένα αντίπερλίλλο άπ' αν... στό βουνό! 'Η κενάειε που στοιχίζου 500 λίρες. Πώς έργάζεται ό ντ' Αννούντσιο. Ο νεγκός του θαλαμής και τό 'ιτουλαπί με τά γυναικεία ρούχα, κλπ.

(Ο γνωστότατος Γάλλος δημοσιογράφος και ίδιοιο: κ. Πάολ Ρουσσώ)

... είχε πλουταίνει την ξέστρα ινή εύνοια να γνη δεκτος από τό μεγάλο 'Γαλό ποιητή ντ' Αννούντσιο στο έρημητήριό της λίμνης τού Γκάρντ... σ' ό δ' όποι' μοναχό άπ' έτών Τι: έντυ-ώ-σσει του από την έπισκεψη αυτή γεμάτε: έξαιρετικό ένδι-φέν, ό κ Ρουσσώ τίς έδρασε σε σ' ένα μεγάλο Γαλλικό περιοδικό, από τό όποιο και τίς μεταφράζουμε)

Ο ντ' Αννούντσιο, από τόν καιό που γέωσσε, γίνικε έρημίτης. Γιατί όμως έγινε έρημίτης ό ποιητής με τά μεγάλα πράσινα μάτια, που είχαν τό χρώμα με τό κίματος και τή λάμψη του ήλιου και με τά περνα ξανά μαλλιά, με τά όποια είχε τρελλάνει άλλοτε διας τίς γυναίκες τής Ρώμης; Γιατί έγινε έρημίτης ό γόνος, στον όποιο καμιά γυναίκα δέν μορούσε ν' αντίσταη και ό όποιος, όταν εγκατέλειπε τό πολυτέλες μαφάρόν του τής Ρώμης για ν' άποτραβιχτή στη μοναξιά, άφισε ένα μεγάλο ντουλάτι γεμάτο από έρωτικές έπιστολές, σταλιμένες από διάφορες γυναίκες σ' αυτόν, που, από άδιαφορία, είχε άμειήσει να τίς άνοιξη; Γιατί έγινε έρημίτης ό τρελλός κολυμβητής, που προχωρούσε έπάνω στα κίματα, κοβάλλια σ' ένα άσπρο άλογο και φορούτας ένα πενισκό κατακόκινο, ό άνθρωπος που τρελλανόταν με την πολιτική και που τόν σπινγνισουαν ή άποθεώσεις του λαού, ό ποιητής που άγαπούσε τρέλλα τή ζωή και ό μυθιστοριογράφος, που έδινε στους ήρώδας του χαρακτηρισμό υπεράνθρωπο; Γιατί έγινε έρημίτης; Άλλοίωστα, ό ντ' Αννούντσιο έγινε έρημίτης, γιατί είχε πειά μονοφθαλμός... Σ' αυτό του τό φυσικό ελάττωμα, που όφειλεται σ' ένα τραύμα, τό όποιον ό ποιητής έλαβε στον πόλεμο, πρέπει ν' άποδόση χωρίς άλλο την έκνοια του αυτή άπομάκρυνσι από τόν κόσμο και τίς άπολαύσεις τής ζωής...

Άλλοτε να τρεπλίση ν' Αδστρανά θορηγιά και διασχίζει την κοιμομένη λίμνη, κάτω άπ' τίς άσμένες άχτίνες τού φεγγαρού...

Μπαίνω μέσα στην έπαυλή... Άπόλυτη σιγή βασιλεύει... Ούτε τό βήμα τής ύπηρετίας που μου άνοιξε την πόρτα, δέν άκούγεται. 'Ολόκληρο τό ύπηρετικό προσωπικό του ποιητού άποτελείται από γυναικες... Μονάχα δυό άνδρες υπάρχουν σ' αυτό: 'Ο κηπουρός του, τού όποιου τό έπόνιο ενε... Δαντής και ό κηπουρός του, ό όποιος δνομάζεται... Βιργίλιος!... Οι σματα ότες, τούς όποιους ή 'Ιταλική Κυβέρονσις τού έχει εκεί ός τιμητική φρονιά, είνε εγκατεστημένοι έξω από την έπαυλή.

Προχωρώ στο έσωτερικό τής κατοικίας... Όλα έχουν ένα σιμόρω... Όλοι οι τοίχοι και τά νταβάνια είνε γεμάτα από έπιγραφές—ρητά, σίχους ποιητών κλπ. Στην τραπεζαρία τού ποιητού, έπάνω στο μεγάλο τραπέζι, βρίσκονται σοσιασμένα φρέσκι μίγδον διάφορα άγαλαμάτια θεοτήτων, Κινέζων θεών, Αιγυπτίων, Ινδών, θεών τών θάωντων τής 'Αμερικής, έστανωσμένοι τού μεσάινους, εδωλα τών μαύρων κλπ. Έτσι μόλις μένει μία θεά άδειανή στο μεγάλο αυτό τραπέζι για νά φάη ό ποιητής.

Έξ' άλλου ό ντ' Αννούντσιο δέν τρώει σχεδόν ποτέ στην τραπεζαρία του. Πόε τρώει στην τράπεζα έπάνω από τή λίμνη και πότε σ' άλλα διαμερίσματα του σπιτιού. Κάθε φορά που τρώει, τά σερβίτσια και τά ποτήρια του τραπέζιού τού εννε διαφορετικά και διαλεγμένα, ούτως όσως να εναιμονιόνται προς τό περιβάλλον.

Όσο για τά φαγητά, αυτά είνε με μία λεξη καταπληκτικά: Σαλάτες από άγνωστα χόρτα και έλεκτικά τρώφιμα σταλιμένα τιμητικώς από θιαμιστάς τού ποιητού από διάφορα μέρη τής 'Ιταλίας: Φαρία τής Νεαπόλεως, φρονιά τής Σικελίας, παστά τών Άμβρουζίων... Τό περιεργό όμως σχετικώς είνε ότι, ένδι δια αυτά τά φαγητά σερβιζόνται στο τραπέζι του, ό ντ' Αννούντσιο ούτε τά έγγίζει καν. Άν έχη κανένα ξένο—πράγμα σπανιότατο—τά τρώει αυτός... Ειδάλλως, τά τρώνε κατόπιν οι ύπηρετες. Όσο για τόν ντ' Αννούντσιο, αυτός τρώει μονάχα αύγα και χυλάρι...

Μέσα στο σπίτι του, τής μοναξιά του, ό ντ' Αννούντσιο κάνει έξοδα άνωτολόγια... Γιατί, άλλωστε ή 'Ιταλική Κυβέρονσις, έξαιρετικά γενναίοσμος προς τόν ποιητή, τού έχει άνοιξει σε μία Τράπεζα άπεριόριστη πίστωσι; Για νά ζοδεύη, να ζοδεύη τρελλά και άουλόγια στα ποιητής που δέν ζέρει τί άξια έχει τό χόρμα. Και προχωρώντας, ατάνω πειά στο σπουδαστήριο του ποιητού, στο μουσικό και άπαγορευμένο δωμάτιο, στα άδεια τών άδύτων, Έν αντίθεσι προς τ' άλλο σπίτι, όπου έπωρατεί τό ήμάς, τό δωμάτιο αυτό είνε πλημμυρισμένο στο φώς. Τη νύχτα πάλι φωτίζεται με τόσες λάμπες, όστε να συνεχίζεται τό φώς τής ημέρας... 'Ολόγυρο οι τοίχοι είνε περιτοιχιζόμενοι με χαμηλές βιβλιοθήκες...

Έκει μέσα εργάζεται σχεδόν πάντοτε ό 'Γαλόσ λυρικός... Έκει μέσα έξακολουθεί να συνεχίζει τή δημιουργία άιστοσυρηγμάτων...

Και να τον!... Νά ό ντ' Αννούντσιο, κοντός, γλωμός, ντυμένος στα λευκά από τό κεφάλι ός τά πόδια με κάτι ρούχα που τόν κάνουν να μοιάζει με λιπότη τής βαγενικής τριολογίας και με άεροπόρο... 'Ιδού τον!... Είνε όποιος με άγάλα από έλεφαντόδοντο...

Όλο του τό κεφάλι είνε φαλαγκό και έχει υψοίσει πειά τό κλασικό μουστάκι του. 'Η κινήσεις του έχουν μία νεανική χαρά... Δέν κάβεται ποτέ σε καρέλια... Όταν θέλει να καθ'ίσση, ξαπλώνεται καταγής, έπάνω στα χαλιά ή έπάνω σε μεγάλα μαξιλάρια, επλήθες βαλιένα. Έτσι άλλωστε και γράφει... Για τό σκοπό αυτό υπάρχουν σ' όλα τά πατώματα του σπιτιού, τερστίες κόλλες χάρτου,

Ένώ μία μέρα, κατά τόν πόλεμο, ό ντ' Αννούντσιο πήγανε επί κεφαλής μοίρας άεροπλανών να βουβαρδίσση τίς έχθρες γρομμές, μία σφαιρία τών Αδστραϊκών τόν βούξε στα μάτια... Τό τραύμα ήταν τόσο σοβαρό, όστε λίγο έλειψε να στραβωθεί έντελός και μάλιν-α να πεθάνη... Έπεσέσθη κ' ατώς τότε, σάν τόν 'Ουρέα, με τή 'Αδη, Όταν, βροναλγώντας, στο κρεβάτι του στο νοσοκομείο, με τά μάτια κατέλειστα, άνασπασσε λίγο τό κεφάλι του, είχε την έντύπωση πώς θά γυνοίσε στο έπιλο του φρέστου του. Έν τούτοις, χωρίς στίς προσάθειες τών γιατρών, έγινε καλά και ξαναήγισε στον πόλεμο. Μόνο που έχασε τό ένα του μάτι...

τις οποίες γεμίζει με γράμματα κινητά και μυτερά, που μοιάζουν σαν μά παρατάξεις από λόγγες...

'Ο ποιητής είνε γεμάτος ενκαρδιότητα μαζί μου. Σε μία στιγμή μάλιστα μου προτείνει να με οδηγήσει στο εκαράβιο, όπως μου λέει. Σε ποιά καράβι ; Περιμένετε και θα μάθετε... Κατά την διάρκεια του πολέμου ένας από τους φίλους του σκοτώθηκε σ' ένα αντιτορπιλικό. 'Ο ντ' Αννουίντσιο, ο οποίος άγαπούσε πολύ το φίλο του αυτό, ζήτησε να του δοθή, για ανάμνηση, το πολεμικό αυτό. 'Η Κυβέρνησις, ή οποία είνε έτοιμη πάντοτε να πραγματοποιήση και την πιο τρελή έπιθυμία του, του τ' έδωσε πρόθυμα. Το μετέφρασαν με μεγάλη δυσκολία στη στεριά και το έπληξαν ως την αύλη του σπατιού του ποιητού, όπου και το τοποθέτησαν. Έκει τώρα με οδηγεί ο ποιητής, βασιζοντας γρηγορα-γρηγορα.

Έλος φτάνουμε στο μικρό αντιτορπιλικό, που ή μοίρα του ήταν να γίνη καράβι της στεριάς. 'Όλο το πλήρωμά του βρισκεται στη θέσι του. Λάμπει τόσο άστράφτερι κάτω απ' τον ήλιο... Και πρός τιμήν μου, ο ντ' Αννουίντσιο, σίγηει μία κανονιά!... 'Ο κρότος της γεμίζει δόξαση την κοιλάδα γύρω... 'Από τά παράθυρα των υφρών ξενοδοχείων, που βρισκονται στην άλλη όχθη της λίμνης, προβάλλουν ξαφνασμένα τά πρόσωπα μερκων Γερμανών περιηγητών. Τι ; Μήπως πρόκειται να ξαναρχισή ο πόλεμος ;... Καθεμιά από τίς κανονιές αυτές στοιχίζει πεντακόσιες λίρες στην 'Ιταλική Κυβέρνηση, μά είπαμε ότι ο ντ' Αννουίντσιο δεν έφει την αξία του χρίματος...

* * *

Ξαναγραφίζουμε στο σπίτι, όπου ο ποιητής έχει άκομα να μάς δείξη κάτι: Το νεκρώδι του θαλάμου!... Μην τρομάζετε, γιατί, όπως θα ήθετε, το θέμα αυτό δεν είνε καθόλου πένθυμο...

'Ο ποιητής έχει ετοιμάσει το δωμάτιο, όπου, όπως μάς βεβαιώνει, θα φυλάξη το λειψάνο του. Οι τοχοί του είνε—όχι άπως συνήθιζουν σε παρόμοιες περιστάσεις, μαύροι και άσημνοιοι, αλλά στρωμένοι με δερμάτα δοξαρίων, που μοσχοβολούν και με διάφορα έπιχρυσώματα. Σε μία γωνία, επάνω σε μία μικρή έξεδρα, βρισκεται το κρεβάτι, όπου έχει διατάξει να έναυστεθή το λειψάνο του. 'Επάνω στο μαξιλάρι του κρεββατιού αυτού είνε άποικισμένη—άγνωστο γιού ποιά σκοπό—μία χρυσή μάσκα και δύο έγχειρίδια. Στην άλλη όχθη του δωματιου βρισκεται ένα τεραστιο ντουλάκι. 'Ο ποιητής τό άνοιγει και βγάδι από μέσα ένα σπορό γυναικεία ρούχα, εσάρτες, πουκάμισα, τουαλέτες έσπεριδωσ πολυτελείς, γουανιάκι, πάλλενκα εσώφρουχα με δαντέλλες, όλομέταξες, κάλτσες κλπ. 'Όλα αυτά γεμίζουν το δωμάτιο με τή μυρωδιά των πιο πολιτίμων άρωμάτων...

Τι συμβολίζουν όμως ; 'Ο ντ' Αννουίντσιο θέλουν τάχα να κάνει τον τελευταίο έπνο τον κοντά σ' αυτά τά στολιόδια των διάφορων γυναικών, ή οποίες του χάρισαν στη ζωή του τον έρωτα ; 'Η μήπως θέλη ή γυναικεία όμορφιά και χάρη τόν ύψωνή κοντά στο νεκρό κορμί του... 'Αγνωστο. 'Ο φίλος δεν μάς λέει τίποτε σχετικώς, άν και τόν ρωτάμε... 'Ένα σιβιλικό μόνο χαμόγελο χαράζεται στα χείλη του...»

PAUL REBOUX

ΠΑΛΗΣΣΕ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

Ο ΠΟΤΑΜΟΣ ΤΩΝ ΚΡΟΚΟΔΕΙΩΝ

Κοντά στην αρχαία Πτολεμαίδα, το σημερινό Άζχι, της Συρίας, υπάρχει ο λεγόμενος ποταμός των κροκοδειλων, τον οποίον αναφέρει και ο Στράβων. Οι Άραβες έχουν την έξηξη παραδόσια σχετικώς με την παρουσία των κροκοδειλων στο ποτάμι αυτό :

Μία φορά, διηγουνται, ζούσαν δυό αδέρφια, τά οποία μετά τό θάνατο του πατέρα τους έμοίρασαν την περιουσία. 'Ο ένας απ' αυτούς είχε καλή καρδιά κι' ο Θεός ευλόγησε την εργασία του σε τρόπο που έγινε σε λίγον καιρό ο πλουσιώτερος άνθρωπος του τόπου. 'Ο άλλος όμως ήταν διστοραμμένος χαρακτήρας και δεν άργησε να χάση όλο το μεριδί του από τίς καταχρησεις και τίς άσωτείες. Τότε έβαλε στο νου του ν' άρπάξη την περιουσία του αδερφού του και ζήτησε να βοη ήν κατάλληλο τρόπο. 'Υστερα από κάμψηση σκαμή τραβήξε για τό Νείλο, απ' όπου πήρε δυό μικρούς κροκοδειλους και γυρίζοντας στην πατρίδα του τους έφριξε μέσα στον ποτάμι, κοντά στον οποίον υπήρχαν τά κτήματα του πλουσιού αδερφού του. Αυτό τό έκαμε με την πεποιθήσι ότι δεν' ήν άργούσαν να καταβροχθίσουν τον αδερφό του, όταν θα πήγαινε να πάρη νερό στο ποτάμι. 'Επειδή όμως έπέσασε πολύς καιρός και δεν έγινε αυτό που περιμένε, ο κακός αδερφός αναγκάσθηκε να πάη μόνος του για να δη άν ζούσαν οι κροκοδειλοι. Ένω όμως στεκόταν στην όχθη και κύτταζε να δώ ανακάλυξη πουσενά, οι δυό κροκοδειλοι του φίχτηκαν ξαφνικά και τον κατεβρόχθισαν στη στιγμή. 'Έτσι ο κακός αδερφός τιμωρήθηκε όπως του άξιζε από τό Θεό κ' έτσι οι κροκοδειλοι πολλαπλασιάστηκαν στο ποτάμι.

ΑΠΟ ΕΝΑ ΠΑΛΑΙΟ ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΟ

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΕΚΦΡΑΣΙΣ ΤΟΥ ΗΦΑΙΣΤΕΙΟΥ ΤΗΣ ΘΗΡΑΣ

Στις 12 Μαΐου του 1707 έγινε μία απ' τις μεγαλύτερες εκρήξεις του ήφαιστειου της Θήρας. Τότε έλη γέο νησι πρόβαλε απ' τη θάλασσα, ή Νέα Κίμα νη ίνωσ, και έπί μήνες φλόγες, κενταρο γυμλιαν τον άέρα, κρύσοι τζομροί συνάρισαν το νησί, πεπερωκτωμένοι μύθροι έβρε κινδυνόζοντα ψηλά, ο ήλιος είχε σκοτεινιάσει!... Τα της τρομερης απτής εκρήξης περιέγραφε έμμέτρω; ο αυτίοπηξ Άντώνιος δελένδνκι Γασπαρι. Το χειρογράφο του εβρισθέν μετα έτη, έδημοσιεύη, μεσ-αφρασθέν μάλιστα και 'Ιταλικά. Τό τόνον ενδιαφέρον ποιημα αυτού του Γασπαρι, δημοσιουομε σή-μερα χαριν των άναγνωστών μας.

Σήμερον εβουλήθηκα να γράψω να ποιήσω νέον νησι πώς εβγήκε, λοιπόν θέλω ν' άρχισω. Είς του Μαΐου τες δώδεκα, Δευτέρα την ημέρα άνάμεσα στα δυό νησιά εβάνηκε μία ξέρα. Και παρευθής φρονάζουσι ως πάχυνον να δοθμην τί είνε αυτό που φαίνεται, άς μήν άπογοροϋθην. 'Αρχοντες με τους ίερείς τότε τή βάρκα μπήκαν, και άφειδρόντας εκεί παρευθής έξω βγήκαν, και περισήην ειλιόβησαν, και όλοι συντρομέονοι—είς τό νησι εβήγχασι κατασυγχρομένην.

Ήσπειρη παντού εμφορε, ποίταν να σε τρομάξη παντοεινή ή βάλασσα σαλαίσι κι' όλο βράζει. 'Ετέρας μεγαλύτερον θάλασσα να γεννηση ; Πώς δεν λολαινετα ο νοός ; Πράγματα έξω φύσει ! Νησιά να βγαινουν φοβερα μ' ατύτοιμενες σαιτες, να ξεφρυθονουν απ' την γή, σαν βγαίνουν οι μανήτες ; Στες δεκατρες του 'Ιουλίου ίδου όπου αρχίζει φωνα να βγαιν' απ' τό νησι, περσινα να κατινίξη.

Κ' εκεί που εβήσαν ο κατόν; πολλήν φοβράν μάς φρονει. στα δένδρα και στ' άσπετλια μας πολλά μάς τά ξεραίνει. Στες δεκαέξ του 'Ιουλίου πάλιν καταχολοάει ή βρώμα κι' όλος ο κατόν; όλιγον τον εγιάει. Και είς τες έκοισι έπτά μικροί τρανοί γροικοϋσι ότι βροντοϋσε τό νησι, όλοι τό μαρτυροϋσι. Σαν κανονιές ετρανοϋσαν και βρονταγαν σαν σιπάροι πλίν κατόν τή δεν έφερε, με τό Θεού τή χάρι. Κ' έτσι σε κάθε κανονία μέγας κατόν; εβγαίνει και με όγληγορότητα στα νεφέλια πηγαίνει.

'Έρριπε πέτρες φοβερές, είς τά νησιά πηγαίνου, και όσαν τσος προβολές απ' τό νησι εβγαίνου. Στες είκοσι του Σεπτεμβριού μέγας κτύπος εγένη, κι' από τον κτύπον έμειναν οι τόποι άνωγειμένοι. 'Από τον τόνον βροντισμών όλοι παρατάρθηκαν, στον παντοδινάμον Θεόν ότ' αφροϋθήκαν. Πολλές, πολύτατες βροχες, έθοξε πολλήν άμμο, ψιλότατη σαν μπουροκουρας (1) και την έφριπε χάμα.

'Από εκεί γροικούνταν παιγνιά και αν σονάρον, (2) ντροσιπέτες, λίρες και βροιλιά τον άνθρωπο αλλεγοράρον. 'Ο βροντισμός ο τρομερός γροικάτα στην Άνάφη, άκόμη και στην Άμοργόν, και βρώμα όσαν θείαφη. Τό δε νησι κ' άνέθηκε πέπε μιλια γυρίζει, τό ψηλομά του φοβερόν, τίς άνθρώπους δεν φριζει ; Και είς την μέσην του νησιού εβήγχε μία μινιέρα, (3) όπου άνάπτε πάντοτε νικτα και την ημέρα.

Στες είκοσι τρες του Σεπτεμβριού πάχυνον διά να ιδουσι άν μεγαλώσει το νησι, να έλθουν να μάς ποσει. 'Η πίσσα όλη του βαρκού ληει και άπομέμει κατάσθη στα σανιάδια της, και στα Φηρά έμπαίνει. Και είς τες είκοσι έπτά Νοεμβριου φορτζάρε, κανονιές αναριθητες άρχολασα σιατάραι.

'Ο βροντισμός ο τρομερός κάμει ν' ανατροχιάζη τον άθλον άμαρτολον, την Θεόν να λογιάξη. Πολλές φορές ο σφοδρός έλαμπε σαν καντήλι, και έτρεχεν ο ήλιος καθαρός να άνατείλη. Κ' έκείνος δεν έπόθωνε σαν ήπον μασημένος, διότι από τον κατόν; έστασιμένους.

Κ' έμεις μεγάλην έπιθυμίαν εβουομε να τον δοθμην καιρός χειμώνας ήπουν, διά να ζεσταθωμεν. Στες είκοσι του Φλεβαριού έφρυξαν ένα μπουρολότο με πέτρες μεγαλύτερες, ως δυό μιλια τόπο. Νομίζω ο πλιά 'απτήειος γαράεας να μη σώνη, τά όσα βλέπομεν ήμεις άξιώς να τυπώνη. Είς τες όκτώ του Σεπτεμβριού έτασαν τό νησι μας, άφαρ χαράν άπέδωκε ψυχή και στο κορμί μας, κ' άναπε χρόνους τέσοτεροι νικτα και την ημέρα, άκόμη μήνες τέσοτεροι γαλήνη και μ' άερα.

Αναστ' άκόμα σιγανά, μά όλιγοστά κατινίξει, λίγος κατόν; σαν καταχναί στα ήγη του βαδίζει... (1) μπαροϋτι, (2) να ήσρον, (3) έπότομος.